

nationale ombudsman

Rapport

Wie is de gebeten hond?

Het KPCN onderzocht bijtincident door hond
onvoldoende

Oordeel

Op basis van het onderzoek vindt de Nationale ombudsman de klachten over het Korps Politie Caribisch Nederland te Bonaire gegrond.

Inhoudsopgave

Leeswijzer	2
Achtergrond	3
Waar gaat dit rapport over?	3
De klacht	3
Wat was de oorspronkelijke klacht?	4
Welke reactie komt er op de klacht?	4
Hoe verliep het onderzoek van de Nationale ombudsman?	4
Reactie van het KPCN	6
Reactie van mevrouw Bakker	7
Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?	7
Conclusie	8
Aanbeveling	8
Slotbeschouwing	9
Relevante literatuur en wet- en regelgeving	10

Leeswijzer

Het eerste deel van dit rapport bevat een korte weergave van wat tijdens het onderzoek is komen vast te staan met daarna het oordeel van de Nationale ombudsman over de klacht.

Achtergrond

Op Bonaire is een Eilandsverordening van kracht waarin onder andere staat beschreven hoe moet worden omgegaan met loslopende honden.¹ Zo is het verboden voor hondeneigenaren om de hond zonder toezicht los te laten lopen op de openbare weg of op een voor iedereen toegankelijk terrein. Honden die toch zonder toezicht worden aangetroffen op de openbare weg, dienen volgens deze Eilandsverordening door de politie te worden gevangen.² Gevangen honden worden vervolgens drie dagen in bewaring gehouden.³ Gevangen honden die naar het oordeel van de dierenarts een gevaar op kunnen leveren, worden zo snel mogelijk gedood en hoeven niet drie dagen in bewaring te worden gehouden.⁴ Daarnaast heeft de politie de bevoegdheid om honden te doden als het vangen van de hond niet mogelijk of te bezwaarlijk is.⁵

Waar gaat dit rapport over?

Een man op Bonaire wordt 's avonds gebeten door een hond. Het Korps Politie Caribisch Nederland (hierna: KPCN) ontvangt een melding over het bijtincident. Twee agenten gaan ter plaatse kijken en proberen te achterhalen wat er is gebeurd. Op basis van verklaringen van getuigen die de hond van mevrouw Bakker⁶ aanwijzen als de hond die heeft gebeten, besluiten de agenten dat het om een gevaarlijke hond gaat. Zij vragen de dierenarts om te komen en de hond van mevrouw Bakker in te laten slapen. Op Bonaire is er een hondenverordening die bepaalt dat, als het niet mogelijk dan wel te bezwaarlijk is om een hond te vangen, de hond door het KPCN mag worden gedood.⁷ Mevrouw Bakker is tijdens het incident zelf niet op Bonaire. Zij is inmiddels al naar Nederland verhuisd. De hond zou kort daarna naar Nederland komen. Het KPCN heeft mevrouw Bakker niet gesproken over het bijtincident maar wel degene die op haar hond paste.

Mevrouw Bakker dient een klacht in bij het KPCN over het incident omdat zij vindt dat haar hond onterecht is ingeslapen. Het KPCN vindt haar klacht ongegrond omdat uit onderzoek is gebleken dat de agenten volgens de procedure hebben gehandeld. Mevrouw Bakker is het hier niet mee eens. Daarop dient zij een klacht in bij de Nationale ombudsman.

De klacht

De Nationale ombudsman heeft de klacht in onderzoek genomen. Voor het onderzoek is de klacht als volgt geformuleerd:

Mevrouw Bakker klaagt over het handelen van het KPCN. Volgens mevrouw is haar hond onterecht ingeslapen. Mevrouw Bakker vindt dat het KPCN onvoldoende heeft onderzocht of haar hond daadwerkelijk een man heeft gebeten.

Mevrouw Bakker vindt ook dat het KPCN in de klachtbehandeling te summier heeft gereageerd op haar klacht en zij zegt niet gehoord te zijn in het kader van de klachtbehandeling.

¹ Eilandsverordening van 25 juni 1998, no. 2, ter vervanging van de Hondenverordening (A.B. 1961, no. 14)

² Zie artikel 3 van de Eilandsverordening van 25 juni 1998

³ Zie artikel 5 van de Eilandsverordening van 25 juni 1998

⁴ Zie artikel 4 van de Eilandsverordening van 25 juni 1998

⁵ Zie artikel 6.1 van de Eilandsverordening van 25 juni 1998

⁶ Dit is een fictieve naam.

⁷ Zie artikel 6 van de Eilandsverordening van 25 juni 1998

Wat was de oorspronkelijke klacht?

De oorspronkelijke klacht van mevrouw Bakker is dat het KPCN haar hond onterecht heeft laten inslapen nadat hij was aangewezen als de hond die iemand gebeten heeft. Volgens mevrouw Bakker was het voor degene die op haar hond paste niet mogelijk om met de politie te praten over het incident. Mevrouw Bakker vindt dat het KPCN onvoldoende heeft onderzocht of haar hond daadwerkelijk de bijtende hond was. Zij is van mening dat haar hond nooit iemand kwaad zou doen.

Mevrouw Bakker was in Nederland toen het voorval zich voordeed. De persoon die op de hond van mevrouw Bakker paste, zou volgens mevrouw duidelijk hebben uitgelegd aan de politie dat de hond nooit iemand iets zou aandoen. De hond zou kwispelend en zonder het vertonen van enige agressie daar hebben gelopen. Ook lopen er vaker andere (straat)honden die op haar hond lijken. Mevrouw Bakker zegt dat er een aantal dagen later een straathond is doodgeschoten naar aanleiding van een ander bijtincident. Volgens mevrouw Bakker heeft één van de straathonden gebeten en niet haar hond. Dat mevrouw Bakker voorbereidingen had getroffen om de hond naar Nederland te krijgen, zou ook terzijde zijn geschoven. De dierenarts wist volgens mevrouw Bakker ook dat de hond niet agressief was. De dierenarts had de hond van mevrouw Bakker namelijk eerder ingeënt en dit had de hond rustig toegelaten. Bovendien vond het incident 's avonds plaats toen het donker was waardoor het volgens mevrouw Bakker moeilijk dan wel onmogelijk was om met zekerheid de schuldige hond aan te wijzen.

Welke reactie komt er op de klacht?

Het KPCN komt tot de conclusie dat de klacht van mevrouw Bakker ongegrond is. Dit blijkt volgens het KPCN uit de informatie en documenten die zijn bekeken tijdens het onderzoek. In de afsluitende reactie op de klacht staat het volgende:

"Uit onderzoek is gebleken dat de agenten volgens procedure hebben gehandeld. Zij hebben gehandeld naar aanleiding van ooggetuigen die uw hond hadden aangewezen als de hond die het slachtoffer had gebeten."

Hoe verliep het onderzoek van de Nationale ombudsman?

De Nationale ombudsman opende een onderzoek naar de klacht van mevrouw Bakker. Daarbij werd het KPCN gevraagd om te reageren op de klacht. Ook zijn er een aantal specifieke vragen gesteld. Voor zover van belang volgt er een weergave van de reactie van het KPCN. Hierin is ook de informatie meegenomen uit de mutatie over het incident uit het politiesysteem en het rapport van het gesprek met één van de agenten die bij het incident aanwezig was door Bureau Interne Zaken in het kader van de klachtbehandeling.

Afweging incident

Het KPCN laat weten dat er een melding is binnengekomen van een man die is aangevallen en gebeten door een bruine hond. Toen de agenten ter plaatse waren troffen zij een man aan met een forse bijtwond in zijn kuit. De hond zou, volgens de man en ooggetuigen, over de omheining van een woning op nummer X zijn gesprongen en de man hebben gebeten. Daarna zou de hond zijn weggerend.

Uit de informatie van het KPCN blijkt dat de man, die door de hond is gebeten, door een medewerker van de ambulance naar de eerste hulp gebracht is. De agenten zijn naar de woning van nummer X gegaan. Door de bewoner van de woning van nummer X zou in tweede instantie uitgelegd zijn dat de hond niet van hem was maar van mevrouw Bakker die in Nederland verbleef. In het rapport van het gesprek van één van de agenten over het incident staat dat de bewoner eerst ontkende dat zijn hond over de omheining heen springt en dat zijn hond achter het huis zou liggen. De agenten zien als ze ter plaatse zijn dat de hond wél over de omheining heen springt. De bewoner van de woning blijft volgens het KPCN ontkennen dat zijn hond de straat opgaat. Eén van de agenten heeft een foto van de hond gemaakt (deze foto is later verwijderd).

Volgens het KPCN hebben ooggetuigen na het zien van deze foto, de hond van mevrouw Bakker aangewezen als de hond die het slachtoffer heeft gebeten. Als de agenten terugkomen bij de bewoner van de woning leggen zij uit dat de hond is herkend door ooggetuigen. Inmiddels heeft de bewoner van de woning de hond in de voortuin aangeliend, blijkt uit de informatie van het KPCN. De agenten leggen de bewoner van de woning uit dat hij moet voorkomen dat de hond de straat opgaat. Vervolgens legt de bewoner uit dat de hond niet van hem is. Hij heeft het huis gekocht van een mevrouw die op dat moment in Nederland is. Zij heeft haar hond achtergelaten omdat de hond (tot dat moment) niet mee naar Nederland kon. Volgens het KPCN zegt de bewoner van de woning ook dat ze mogen doen met de hond wat zij willen.

De agenten besluiten, omdat het volgens hen een gevaarlijke hond betreft, de dierenarts te laten komen. De dierenarts komt ter plaatse en heeft de hond laten inslapen. De bewoner van de woning, tevens degene die volgens mevrouw op de hond paste, zou hier ook bij zijn geweest. De dierenarts heeft de hond vervolgens meegenomen. De bewoner van de woning heeft na het incident het e-mailadres van het KPCN gevraagd. Uit de reactie van het KPCN blijkt niet dat de agenten nog overleg hebben gehad met derden over het besluit om de dierenarts te vragen de hond te laten inslapen. Ook blijkt uit de reactie niet dat de dierenarts zelf de hond als gevaarlijk heeft beoordeeld.

Volgens het KPCN is deze werkwijze in die periode gebruikelijk. Op basis van het waargenomen letsel en de beschikbare informatie (verklaringen) op dat moment, is in samenspraak met de dierenarts deze keuze gemaakt. De agenten hebben op dat moment een inschatting gemaakt en een beslissing genomen op basis van het ter plaatse aangetroffen bewijs en de verklaringen van directe getuigen, aldus het KPCN. Het KPCN beschrijft niet of er minder zware maatregelen beschikbaar waren en zijn overwogen.

Volgens het KPCN draagt mevrouw Bakker geen nieuwe feiten aan over het bijtincident, alleen dat de hond het niet gedaan kan hebben en dat hij niet agressief was. Zowel mevrouw Bakker als de persoon die op de hond paste waren niet bij het bijtincident zelf aanwezig. Het KPCN zou graag bewijzen van mevrouw Bakker zien waaruit blijkt dat haar hond niet het slachtoffer heeft gebeten.

Niet horen mevrouw

Het KPCN heeft mevrouw Bakker niet gehoord naar aanleiding van haar klacht. Hiervoor is gekozen omdat mevrouw in Nederland was en niet meer op Bonaire. Het KPCN legt uit dat, hoewel er geen formele interne klachtprocedure voor het KPCN is vastgesteld, mevrouw Bakker telefonisch nader gehoord had kunnen worden.

Rol KPCN

Het KPCN schrijft dat Bonaire al een lange tijd een probleem heeft met loslopende honden die een gevaar (kunnen) vormen voor bewoners en bezoekers van het eiland. Er worden regelmatig mensen en geiten aangevallen en/of verwond door honden. In samenwerking met het Kabinet van de Gezaghebber en het Openbaar Lichaam Bonaire (hierna: OLB) (met name de directie Toezicht en Handhaving) probeert het KPCN hier een oplossing voor te vinden. Dit doen zij door het aanpassen van en toezicht houden op de huidige regelgeving en het handhaven van overtredingen hiervan.

Het KPCN legt uit dat er geen op schrift gestelde procedure is hoe om te gaan met een incident zoals deze. Agenten handelen altijd op basis van hun opleiding, kennis en ervaring en de ambtsinstructie gedurende de uitvoering van hun taak, aldus het KPCN. Er zijn (nog) geen concrete ontwikkelingen als het gaat om het materiaal en de expertise van het KPCN bij het vangen en transporteren van honden. Het KPCN vindt ook dat een dergelijke taak in eerste instantie niet bij hen zou moeten komen te liggen maar bij de directie Toezicht en Handhaving van het OLB (op basis van het Aanwijzingsbesluit). Wel is er een 'Taskforce honden' waar het KPCN aan deelneemt, in samenwerking met het Kabinet van de Gezaghebber en dierenorganisaties.

Gezamenlijk met de directie Toezicht en Handhaving van het OLB heeft het KPCN een taak als het gaat om het toezicht houden op en het handhaven van de Hondenverordening 1998. Gevaarlijke, loslopende honden kunnen gevangen worden en indien vangen niet mogelijk dan wel bezwaarlijk is, gedood worden. De directie T&H is volgens het KPCN hiertoe aangewezen door het bestuurscollege van Bonaire in het Aanwijzingsbesluit. KPCN is rechtstreeks bevoegd op grond van de Hondenverordening 1998. Op dit moment wordt door het OLB nieuwe regelgeving opgesteld. Deze regelgeving zal de Hondenverordening 1998 vervangen en moeten bijdragen aan een betere aanpak van de hondenproblematiek op Bonaire.

Reactie mevrouw Bakker

De Nationale ombudsman heeft Mevrouw Bakker de reactie van het KPCN voorgelegd. Mevrouw Bakker gaf aan dat er in de reactie van het KPCN meerdere malen een verkeerd adres genoemd staat. Zij vraagt zich af waarom er over dit andere adres gesproken wordt. Op verzoek van de Nationale ombudsman heeft het KPCN opheldering gegeven over de precieze locatie waar het incident heeft plaatsgevonden. Deze aanvulling komt overeen met de locatie van de voormalige woning van mevrouw Bakker. Wel zegt mevrouw Bakker dat het vanwege de hoogte van het hek en planken die zij had geplaatst niet mogelijk was dat de hond aan die kant van de tuin eruit kon springen. Mevrouw Bakker blijft van mening dat haar hond het slachtoffer niet heeft gebeten. Zo zou er een hond in de buurt zijn die op haar hond lijkt. Deze hond sprong, vaak over de omheining van haar huis en viel wel vaker mensen aan, aldus mevrouw Bakker. Ook vindt mevrouw Bakker dat er contact met haar had moeten worden opgenomen na het bijtincident aangezien zij de eigenaresse van de hond was.

Reactie van het KPCN

Het KPCN heeft de gelegenheid gehad om op de bevindingen te reageren. Het KPCN zegt dat het hek of de afrastering op de dag van het bijtincident niet verhoogd was met houten latten, planken of iets in die richting. Dit was een reactie op het punt van mevrouw Bakker dat vanwege de hoogte van het hek en planken die zij had geplaatst het niet mogelijk zou zijn dat de hond aan die kant van de tuin eruit kon springen.

Op de vraag van de Nationale ombudsman of er in dit geval een beoordeling door de dierenarts heeft plaatsgevonden,⁸ legt het KPCN uit dat er in dit geval geen sprake was van een beoordeling van de dierenarts. Een dergelijke beoordeling geldt voor gevangen honden en daar was volgens het KPCN in dit geval geen sprake van. Op de vraag wat het KPCN verstaat onder een gevangen hond, antwoordt het KPCN dat er alleen sprake is van een gevangen hond als loslopende honden (eventueel onderdeel van een roedel) overlast, hinder en onrust in het verkeer veroorzaken en naar aanleiding daarvan worden gevangen. Deze gevangen honden worden beoordeeld door een dierenarts. Gevaarlijke en zieke honden worden ingeslapen. In deze casus was volgens het KPCN sprake van een gevaarlijke hond en geen loslopende hond. Het KPCN heeft gehandeld op basis van artikel 6 van de hier relevante Eilandsverordening. In dit artikel staat beschreven dat het besluit tot doden aan de politie is als het vangen van de hond naar hun oordeel niet mogelijk dan wel te bezwaarlijk is. Het KPCN schrijft dat het gebruikelijk is bij een acute melding als deze (bijtincident), dat het besluit tot doden gezien de omstandigheden dus genomen wordt door de betrokken medewerkers zelf. Het KPCN legt uit te hebben gehandeld in overeenstemming met artikel 11 lid 2 uit de hier relevante Eilandsverordening. In dit artikel staat dat als een hond, die niet is gevangen of in bewaring is genomen wordt gedood, dit op een manier moet gaan die het minst belastend is voor de hond. Het laten inslapen van de hond door een dierenarts ziet het KPCN als zo'n manier.

⁸ Zoals in artikel 4 van de Eilandsverordening van 25 juni 1998 beschreven.

Reactie van mevrouw Bakker

Ook heeft Mevrouw Bakker de gelegenheid gehad om op de bevindingen te reageren. Mevrouw Bakker zegt dat de persoon die op haar hond paste alles met haar overlegde en zij vervolgens wel of geen toestemming gaf. De persoon die op haar hond paste mocht dus volgens mevrouw Bakker zeker niet doen met de hond wat hij wilde. Mevrouw Bakker twijfelt aan de reacties van de ooggetuigen. Het bijtincident vond 's avonds plaats. Er is dan volgens mevrouw weinig verlichting waardoor het altijd vrij donker is. Ook lopen er volgens mevrouw Bakker weinig mensen op dat tijdstip op die locatie. Mevrouw Bakker benadrukt dat het volgens haar niet om een forse bijt hond ging, dit baseert zij op een foto die zij heeft ontvangen van het slachtoffer. Mevrouw Bakker vindt dat het KPCN de hond had moeten vangen en drie dagen had moeten observeren. Volgens haar hadden ze dan gezien dat de hond niet gevaarlijk was.

Wat is het oordeel van de Nationale ombudsman?

Over de belangenafweging

De Nationale ombudsman toetst de klacht van mevrouw Bakker over het handelen van het KPCN in het licht van de op Bonaire geldende en hier relevante Eilandsverordening en aan het behoorlijkheidsvereiste van evenredigheid. De insteek van de regelgeving is dat, zodra een hond zonder toezicht op de openbare weg losloopt en indien het vangen van de hond geen optie is, de politie de hond kan doden. Het evenredigheidsvereiste houdt in dat de overheid om haar doel te bereiken een middel kiest dat niet onnodig ingrijpt in het leven van de burger en dat in evenredige verhouding staat tot dat doel. De overheid maakt steeds een afweging of een minder zwaar middel voor het doel dat zij wil bereiken kan worden ingezet.

Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft het KPCN te snel gehandeld door de hond te laten inslapen en is onvoldoende onderzocht of een minder zwaar middel in kon worden gezet. Hieronder volgt de uitleg waarom.

De Nationale ombudsman vindt een bijtincident ernstig en weet dat het probleem van loslopende honden die een gevaar (kunnen) vormen voor mensen op het eiland al lange tijd speelt maar het besluit om een hond te (laten) doden is verstrekkend en onomkeerbaar. Daarom vraagt het om een zorgvuldige belangenafweging waarbij de geldende lokale regelgeving in acht wordt genomen. In dit geval lijkt te snel te zijn besloten om de hond te doden en de afweging om een minder zwaar middel in te zetten onvoldoende onderzocht. Dat het KPCN op basis van deze getuigenverklaringen ervan uitging dat de hond van mevrouw Bakker het slachtoffer had gebeten, kan de Nationale ombudsman in principe volgen. Daarbij komt dat er lokale regelgeving op Bonaire is die de politie de bevoegdheid geeft om honden te doden als het vangen van de hond niet mogelijk dan wel te bezwaarlijk is. Dat het voor de politie geen optie was om de hond te vangen, lijkt in dit geval niet op te gaan. Er leek geen sprake (meer) van acuut gevaar. De dierenarts kon ter plaatse komen en de hond was inmiddels aangelijnd in de voortuin. Dit maakt dat het niet (meer) om een loslopende hond zonder toezicht ging. Los van of er de middelen en de expertise is om honden te vangen en in bewaring te nemen,⁹ gaf dit de agenten meer ruimte en tijd voor het maken van een afweging alvorens een keuze te maken hoe om te gaan met de situatie. Zoals contact op nemen met mevrouw Bakker als de eigenaresse van de hond, om eventuele tegenargumenten nader te onderzoeken en om minder ingrijpende maatregelen te overwegen. Zo kan bijvoorbeeld de gezaghebber een hond als gevaarlijk aanwijzen. Dat betekent dat de hond aangelijnd moet zijn voorzien van een muilkorf.¹⁰ Uit de reactie van het KPCN blijkt niet dat er minder ingrijpende maatregelen zijn overwogen. Daarmee vindt de Nationale ombudsman dat het KPCN te snel heeft besloten om de hond te laten inslapen.

⁹ Zie slotbeschouwing

¹⁰ Zie artikel 8 Eilandsverordening van 25 juni 1998

Over de klachtbehandeling

De Nationale ombudsman vindt dat het burgerperspectief in al het overheidsoptreden moet zijn gewaarborgd. Door klachten professioneel te behandelen, halen overheden de ervaringen van burgers van buiten naar binnen en geven ze het perspectief van de burger een plek.

In de ombudsvisie op professionele klachtbehandeling¹¹ staat onder meer dat het verkennen van de klacht het beste kan in persoonlijk contact. Door in gesprek te gaan en samen te verkennen wat er speelt, krijgt de burger een stem in het klachtbehandelingsproces. In 2021 heeft de Nationale ombudsman onderzoek gedaan naar de manier waarop het KPCN klachten beoordeelt.¹² In dit onderzoek bleek dat het KPCN ernaar streeft met iedereen die een klacht indient persoonlijk contact op te nemen. In deze klacht is er echter geen persoonlijk contact opgenomen met mevrouw Bakker nadat zij de klacht bij het KPCN heeft ingediend. Het KPCN geeft zelf ook aan dat mevrouw Bakker (telefonisch) gehoord had kunnen worden. De Nationale ombudsman is het daarmee eens. Persoonlijk contact, eventueel telefonisch of digitaal, moet het uitgangspunt zijn bij klachtbehandeling.

Daarnaast helpt een goed gemotiveerd oordeel bij het begrijpen en daarmee accepteren van het oordeel. Hierbij is het van belang dat duidelijk is van welke feiten is uitgegaan en hoe de verschillende belangen zijn afgewogen. Het niet altijd voldoende motiveren van het oordeel in een afsluitende brief kwam al terug in het onderzoek dat de Nationale ombudsman in 2021 heeft gedaan naar klachtbehandeling door het KPCN.¹³ Uit de afsluitende brief over de klacht van mevrouw Bakker blijkt niet welke informatie KPCN gebruikt heeft bij het onderzoek en wat de procedure voor agenten is waaraan wordt gerefereerd. Daarnaast blijkt er uit dit onderzoek van de Nationale ombudsman ook dat er geen specifieke handreiking is voor agenten hoe de hier relevante Eilandsverordening toe te passen en te handelen bij bijtincidenten. Daarom vindt de Nationale ombudsman dat het klachtoordeel duidelijker gemotiveerd kon worden.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het KPCN is gegrond. Het KPCN heeft te snel gehandeld door de hond te laten inslapen en heeft onvoldoende onderzocht of een minder zwaar middel in kon worden gezet.

De klacht over de klachtbehandeling door het KPCN is gegrond. Het KPCN had mevrouw Bakker (telefonisch of digitaal) moeten horen en had het uiteindelijke klachtoordeel duidelijker moeten motiveren.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman vindt het belangrijk dat agenten worden ondersteund in de belangenafweging die zij bij bijtincidenten moeten maken. De Nationale ombudsman beveelt het KPCN daarom aan om een handreiking op te stellen waaruit blijkt hoe agenten binnen het korps de hier relevante Eilandsverordening behoren toe te passen en horen te handelen bij bijtincidenten. Waarbij het van belang is om een onderscheid te maken tussen acuut gevaar en geen acuut gevaar en de mogelijkheden om minder zware middelen in te zetten. Het KPCN zal hierbij ook ketenpartners zoals de dierenarts(en), het OLB en dierenwelzijnsorganisaties moeten betrekken.

De Nationale ombudsman beveelt het KPCN aan om altijd persoonlijk contact op te nemen als een burger een klacht heeft ingediend. Ook beveelt de Nationale ombudsman aan om de reactie op klachten te voorzien van een goede motivering waarbij het KPCN haar handelen en besluiten duidelijk aan de burger uitlegt.

¹¹ Rapport 2018/005 Ombudsvisie op professionele klachtbehandeling

¹² Rapport 2021/003 Klachtbehandeling door het Korps Politie Caribisch Nederland op goede weg maar ruimte voor verbetering

¹³ Rapport 2021/003 Klachtbehandeling door het Korps Politie Caribisch Nederland op goede weg maar ruimte voor verbetering

Slotbeschouwing

Het KPCN liet de Nationale ombudsman al in 2018¹⁴ weten over onvoldoende materiaal en expertise te beschikken om honden te vangen en eventueel te transporteren. Uit dit onderzoek blijkt dat er vijf jaar later nog steeds geen concrete ontwikkelingen zijn. Daarom vraagt de Nationale ombudsman met klem aan het KPCN, met relevante andere stakeholders, om hier verandering in te brengen.

De Nationale ombudsman neemt met instemming kennis van de ontwikkelingen rondom het bestrijden van hondenoverlast zoals het vernieuwen van de regelgeving en een werkgroep die zich bezig houdt met hondenoverlast. Met belangstelling zal de Nationale ombudsman deze stappen blijven volgen.

De Nationale ombudsman,

Reinier van Zutphen

¹⁴ Rapport 2018/046 Een onderzoek naar een gedraging van het Korps Politie Caribisch Nederland

Relevante literatuur en wet- en regelgeving

Eilandsverordening van 25 juni 1998, no. 2, ter vervanging van de Hondenverordening (A.B. 1961, no. 14)

Artikel 3

1. Het is verboden voor houders van honden, deze zonder toezicht te laten op de openbare weg of op een voor ieder toegankelijk terrein.
2. Honden welke zonder toezicht worden aangetroffen op de openbare weg, op een voor ieder toegankelijk terrein of op een door de rechthebbende hiertoe toegankelijk gesteld terrein worden gevangene door de politie of door personen die hiertoe door het bestuurscollege zijn aangewezen.

Artikel 4

Gevangene honden, die naar het oordeel van een dierenarts of een arts, gevaar kunnen opleveren voor de gezondheid van mens of dier in geval van ziekten of gevaarlijk gedrag, of die lijden als gevolg van verwondingen of ziekte, worden zo snel mogelijk gedood.

Artikel 5

1. Gevangene honden worden, behoudens in gevallen genoemd in artikel 4, drie dagen in bewaring gehouden. De houders van de in bewaring gehouden honden zijn aansprakelijk voor de kosten van onderhoud.
3. Na het verstrijken van de in het eerste lid genoemde termijn kunnen de in bewaring gehouden honden of worden gedood of worden afgestaan aan een ander dan de houder.

Artikel 6

1. Indien het vangen van honden, naar het oordeel van de politie of personen hiertoe door het bestuurscollege aangewezen, niet mogelijk dan wel te bezwaarlijk is, dan kunnen deze honden worden gedood door de politie of door personen die hiertoe door het bestuurscollege zijn aangewezen.

Artikel 8

1. De gezaghebber is bevoegd om honden en/of honden types als gevaarlijk aan te wijzen. Houders van aldus aangewezen honden of honden behorend tot dit aangewezen type, zijn verplicht te zorgen dat deze honden, indien zij zich buiten een afgesloten ruimte of afgesloten terrein bevinden, aangelijnd zijn en voorzien zijn van een muilkorf of muilband, volgens bij eilandsbesluit vast te stellen model.
2. Indien een als gevaarlijk aangewezen hond of hond die behoort tot een type welke als gevaarlijk aangewezen is, wordt aangetroffen in strijd met het eerste lid van dit artikel, kan deze hond door de politie of door personen welke hiertoe door het bestuurscollege zijn aangewezen worden gedood.

Artikel 11

1. In de gevallen waarin gevangene of in bewaring gehouden honden worden gedood, zal dit geschieden door een dierenarts, een arts of door personen hiertoe door het bestuurscollege aangewezen. Het doden dient te geschieden op een wijze welke volgens veterinaire inzichten het minst belastend is voor de honden.
2. In de gevallen dat honden worden gedood, welke niet gevangene of in bewaring genomen zijn, geschiedt dit behoudens in het geval van artikel 7 door de politie of door personen hiertoe door het bestuurscollege aangewezen. Het doden dient te geschieden op een wijze die gegeven de omstandigheden het minst belastend is voor de honden en die geen gevaar oplevert voor mens of dier.